

OLTÁS. (Lásd a 270. lapon.)

A BÜVÖS VÖLGY.

Mese.

— Folytatás. —

E MÉG korán nevetett. Mert Janika, habár nem tudta, kicsoda az a kis leányka: látta, hogy baj van és rögtön ottan termett a megmentésére. A vén bűvész, ki néhány lépésnyire kijött barlangjából, hogy a leánykát megragadja, látta közeledni a fiut, de csöppet sem ijedt meg tőle. Mit árthatna neki egy olyan kis fiu?

Nem tudta, hogy Janika néhány szóval győzhet rajta, mert ismeri a tündérkirálynő ítéletét, hallotta az ő kis tündérjátosztársaitól.

Janika, odaugorva a leánykához, megragadta kezét, épen mikor a bűvész már-már belépett vele a barlangba.

— Te vakmerő kis ficzkó, hogy mersz hozzá nyulni? kérdé a vén gonosz fenyegetőleg.

Janika azonban épen olyan fenyegetőleg nézett rá vissza és így szólt:

— Ereszd el el rögtön e leánykát! Már elfeledted, hogy semmit sem szabad érintened, ami kívül van barlangodon? Takarodjál vissza!

Alig ejté ki e szavakat, a varázsló rögtön eleresztette a leánykát és meghunyászkodva visszakotródott a barlangba. Itt aztán ismét főlegyenesedett és tajtékzó dühhel fenyegető szavakat kiáltozott a két gyermek felé. De ezek már nem törődtek vele. Mert Janika gyorsan ölébe kapta a megrémült és jóformán eszméletlen leánykát és meg sem állt, míg jó messzire a mezőre nem ért vele; itt aztán letette a puha pázsitra és megnyugtatta.

— Ne félj semmitől, most már tul vagy a veszedelmen, biztatá. De jövőre vigyázz, közel se menj ahhoz az elátkozott barlanghoz!

Igy aztán Ibolyka minden nagyobb baj nélkül hazakerült.

E naptól fogva Janika és Ibolyka elválhatatlan jó pajtások lettek. Mikor a gróf meghallotta, mikép mentette meg Janika a kis leányt, azonnal a kastélyba hívatta és gazdagon megajándékozta, aztán pedig gondoskodott, hogy az öreg János gazda jólétben, kényelemben éljen. Ibolyka annyira megszerette derék megmentőjét, hogy mihelyt egy kis ideje volt, mindjárt szaladt a Janikáék házikója felé, mely nem messze volt a kastélytól. A két gyermek aztán vigan játszadozott; Janika olyan multságokat szerzett a kis Ibolykának, minőket a gróf minden kincsei mellett sem szerezhetett volna; mert Janika kérelmére a virágokban rejtőző tündérek megismerkedtek Ibolykával is. Mikor pedig látták, hogy ez valóban kedves, nemesszivű gyermek, a tündérke ép úgy megszerették, mint Janikát és mindenféle csodás, gyönyörű dolgokkal mulattatták. De otthon erről egyiköknek sem volt szabad szólani s a kastélyban ugyancsak bámultak, mikor a kis Ibolykát mindig oly derűlten látták hazatérni a mezei sétáról.

Ekképen boldogan teltek napjaik s nem is gyaníták, hogy mikor épen ezalatt készült ellenök a legnagyobb veszedelem.

A gonosz varázsló, mikor Janika megfosztotta őt a prédától, sokáig dühöngött és toporzékolt barlangjában; de végre belátta, hogy ezzel semmit sem érhet el.

Lassanként tehát lecsillapodott és gondolkodni kezdett, mit tegyen, hogy boszút is álljon és czélját is elérje: kincseket gyűjthessen. Sokáig törte a fejét a nélkül, hogy valami okosat kitalált volna. A két rossz ember, Márton és András, sokszor ellátogatott a barlangba s nagyon sajnálta, hogy a ravasz csel nem sikerült; ajánlkoztak is, hogy segítenek más módon, csak gondoljon ki a bűvész valamit. De hát nem olyan könnyű volt ám valamit kigondolni, kivált mikor Márton így szólt:

— Arra többé nem számíthatunk, hogy azt a kis leányt idecsaljuk, mert most már közelébe sem férünk, mindig vele van az a fiu s úgy őrzi, mint a szeme fényét. Erővel is el akartuk már ragadni, de nem lehet... úgy vigyáznak, hogy nem tudunk csak közel jutni is hozzájuk.

— Türelem, türelem, felelé a varázsló; majd kitalálok valamit. Félig-meddig már tudom is, mit teszünk... jőjjetek el néhány nap múlva, addig majd jobban kifőzöm a tervet.

A két gonosz ember elment s néhány nap múlva visszatért. A varázsló ott ült a barlang nyílásánál és látszott az arcán, hogy nagyon meg van elégedve.

— Látom, hogy már kigondoltál valamit, szólt Márton.

— Ugy van, most csak töletek függ, hogy ti is urak legyetek, én is kapjak bőven aranyat.

— Rajta! Mondd el hát mit tegyünk? szólt András.

— Nem valami nehéz dolog, de ügyesen kell hozzáfogni. Figyeljetek jól.

— Figyelünk, csak beszélj szaporán.

— Tudjátok, hogy Elemér grófnak a neje már több évvel ezelőtt meghalt és amott a domboldalon, a szomorufüzek alatt van eltemetve. A gróf sokszor kísértél oda leányával s a sir mellett elmereng, néha késő estig.

— Ugy van, láttuk akárhányszor.

— No's, tehát oda lesbe álltok s mikor a gróf elgondolkozva áll a sir mellett, megrohanjátok, megkötöztitek őt is, a leányt is és idehozzátok. A sötétben senki sem fogja látni.

— Ezt megtehetjük, — de hát mit érünk ezzel?

— Hallgassatok végig. Ha a gróf és leánya itt lesznek, elzárom őket a víz alatti palotámba, a hol örökre fogva maradnak. És ő helyette közületek az egyik lesz a gróf. Nem kell bámulnotok. En közületek az egyiknek alakját olyanná varázsolom, hogy mindenki Elemér grófnak fogja nézni, a másik meg valami rokona lesz. És ekkor beültök a gróf kastélyába és urak lesztek, de úgy ám, hogy a tömérdek birtok jövedelmének a felét szép új aranyokban nekem pontosan elhozzátok.

— Ez nagyon jó terv! Megteszszük! szólt Márton.

— Meg bizony, erősíté András. De mondok valamit: minek vesződjünk annyit a gróffal és leányával? Ha egyikünkre ráadod a gróf alakját, legokosabb lesz, ha a gróft és leányát mindjárt megöljük, így nincs többé gondunk reájuk.

A varázsló ravaszul vigyorgott és így szólt:

— Igazi gonosz ficzkó vagy, látom; de éppen azért kell mindennek úgy történnie, amint mondtam. Ti nagyon jól

tudjátok, hogy én e helyről ki nem mozdulhatok s ha egyszer beülnétek a nagy vagyomba, könnyen megfeledkeznétek rólam, magatok vennétek hasznát az egészenek. De ezt nem fogjátok tehetni, mert ha eszetekbe jutna engemet megcsalni, rögtön szabadon bocsátom a grófot s ti ketten akkor rosszul jártok, visszakapjátok mostani alakotokat és börtönbe kerültök. Ezért tehát élve hozzátok ide a grófot is, leányát is, és jól vigyázzatok, semmi bántódásuk se legyen, ne merjétek őket megsebesíteni.

— Jól van no ... ha így akarod, hát így lesz! felelé a két gonosz. Elég nekünk, ha ott élhetünk a pompás kastélyban, az aranyat mind elhozzuk neked.

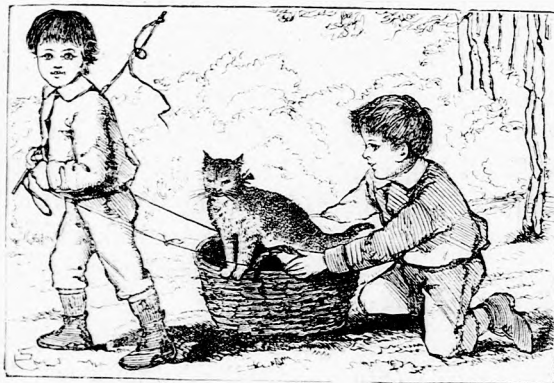
— Most tehát menjetek és tegyetek a szerint, amint mondtam.

Elmentek és másnapról fogva megkezdtek a leskelődést a szomorufüzek közelében. Néhány estén át hiába rejtöztek ott, mert Elemér grófnak dolga volt a városban, több napig oda volt; de midőn hazaérkezett, másnap Ibolykával kísétált

a sirhoz, ahol mindig bánatosan szokott megemlékezni a derék meghalt nőre és elbeszélte Ibolykának, milyen szép, nemeslelkű volt az ő mamája. Ibolyka pedig könyezve gondolt arra, hogy többé nem láthatja a kedves jó mamát, akit oly nagyon, de oly nagyon szeretett volna!

A puha pázsiton ülve most is így beszélgettek, mikor hirtelen előugrott a lesből a két gonosz s Elemér gróf még jóformán meg sem gondolhatta, mi történik vele, már meg volt kötözve. Ibolyka rémülten sikoltott és futni akart, de utólérték és őt is megkötözték, aztán mindkettőjüket elvitték a barlangba, az álnok varázslónak. Mikor a két gonosztevő a barlangból kilépett, bizony senki sem ismert volna reájok. Az egyik szakasztott olyan volt, mint Elemér gróf, csak a szeme villogása mutatott jóság helyett roszaságot; a gróf ruháit is magára öltötte, úgy hogy a csalódás tökéletes volt. A másik ficzkó pedig lovagnak volt öltözve, mintha a gróf valami régi barátja volna.

(Folytatása következik.)

Gyorsposta.

*Hajtja Dezső, a kocsis,
Együttal lovacska is,
Az inas hátul: Elek,
Szintén ügyes, vig gyerek.
Közbül a díszes batár.
Egy kiszolgált vén kosár.
S benne a kis utaska
Három hetes kis macska.*

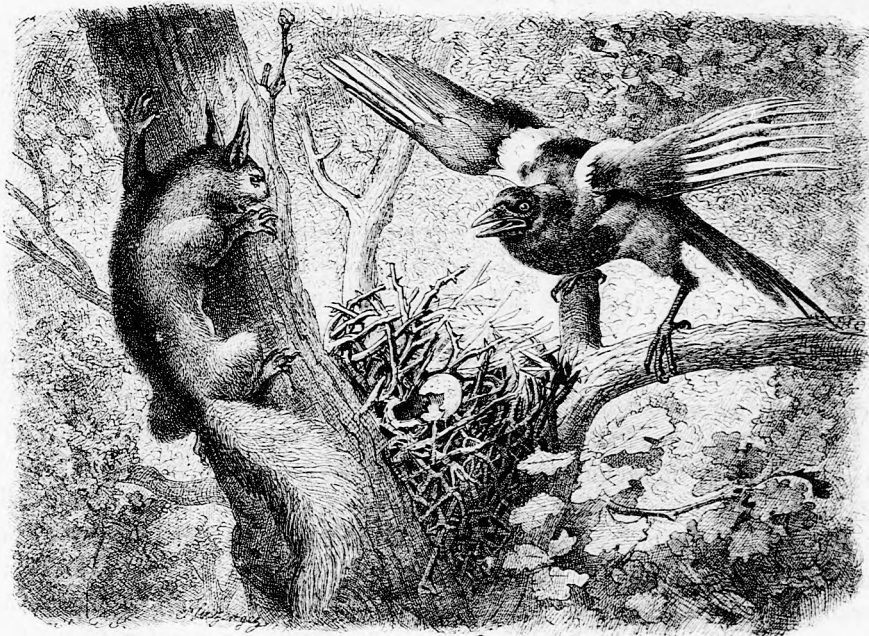
A MÓKUS.

— Természetrajzi csevegés. —

MINAP éppen kint sétáltunk a szabadban, gyönyörködtünk az enyhe tavasz melegétől új életre fakadó növényzetben s vándorlásunk közben eljutottunk a szép tölgyerdőbe is. Ez is kezdi

már kifejteni lombjait, de még nem oly sűrű árnyékos, aminő majd később, nyár derekán lesz. Most még nem is bánjuk, ha nem oly nagy az árnyék, még jól esik a nap melege.

Amint így sétálunk, hirtelen egy fürge kis állat szökken keresztül az uton. Egy pillanatra megáll s ráismerünk az

A MÓKUS ÉS A SZARKA. (Lásd a 262. lapon.)

evetre, vagy mint közönségesen nevezik, a mókusra. Megáll egy perczre, kíváncsian néz reánk okos, élénk szemecskéivel, aztán villámgyorsan fölszökken egy fára, az ágak közt a legfelsőbb galyakra kapaszkodik s onnan fürkészi, nem tervezünk-é ellene valami gonoszsgot. Nem akarjuk bántani, puska ugy sincs nálunk, vele ver-

senyt mászni pedig nem igen tudnánk; de közelebb lépünk, hogy jobban megtekintsük. Ez sem tetszik neki. Még följebb kapaszkodik, egyik ágról a másikra szökell s végre elvesztjük szem elől.

Kár! No de talán, még találkozunk egy másodikkal. Csakugyan! Nem megszire haladtunk, megzördül a haraszt, mi

csöndesen megállunk s ime, újból egy kis mókus ugrik elő. Nagyokat szökken, magasra tartva hosszú, bozontos farkát; egyszerre aztán megáll, két hátulso lábára ül, első lábaival pedig valami diót vagy makkot emel föl a földről. Roppant gyorsasággal forgatja első lábaival a talált gyümölcsöt s erős éles fogaival könnyedén harapja szét kemény héját, hogy a magvát megegye. Csöndesen állunk, tehát nem fél s nyugodtan lakomázik. Most bevezte és hirtelen egy fára suhan, fölkapaszkodik a törzsön és egy perczel késsőbb épen úgy eltűnik, mint előbbi kis atyjafia.

Azt hiszem, mindnyájan láttatok már valóságos, eleven mókust, ha nem is épen az erdőben, de legalább fogságában. Még szűk kalitjában is fürge, bohókás állat, de én soha sem szerettem szegénykét fogva látni. Más állat is, mely szokva van a szabad élethez, nehezen tűri a fogságot, de a mókus talán valamennyi közt legnehezebben. Hogy is szokhatnék bele a szűk kalitba, mikor egész élete örökös szökdecselésből áll s naphosszat föl és le kapaszkodik a fákon, alig tartva egyik két percnyi pihenést. Azért én mindig kegyetlenségnek tartottam, ha valaki mókuskát tartott fogva és gyönyörködött a szegény állat vergődésén.

A mókust a természettudósok az úgynevezett őrlő állatok közé sorolják s ebben a családban a mókus kétségkívül a legszebb. Főeledele különböző magvakból, mogyoróból s efféléből áll; ha pedig csemegézni akar, akkor madártojást keres. A madárfészkeknek veszedelmes ellenségük; pompásan tudván a fákon kapasz-

kodni, fölkatja a fészket, akármily rejtett, sűrű lomb között is és elrabolja, vagy mindjárt ott helyben kiszüresöli a tojást. A kisebb madarak persze ijedten elmenekülnek a rabló elől; de a nagyobbak, pl. a szarka, holló, szembeszállnak s ilyenkor aztán heves csata foly a magasban. (Lásd a képet a 261. lapon.) Egy-egy bátrabb és erősebb madár elől a mókus bizony vitézül meg is futamodik, de azért a fészek nincs többé bátorságban, mert a gonosz kis rabló meglesi, mikor a madár nincs otthon s akkor lopja el a tojást. Szereti különben a mókus még a fák törzsénél a föld alatt rejtve növő szarvasgombát is, megérzi hol van s éles karmaival kikaparja a föld alól.

Tavasztól fogva a mókus folyvást a fákon kalandoz, de azért van neki állandó lakása is, valamely fa odvában. Téltre ezt puhára béleli füvel, mohával s mikor nagyon hideg vagy igen nagy hó van, napokig ki nem buvik odujából, mert a fagyos, sikos ágakon nem tudna jól kapaszkodni. Eleséget sem találna ilyenkor a szabadban; de nincs is rá szüksége, mert idejekorán gondoskodik téli készletről; odujába vagy annak közelébe őszkor anynyit összehord, hogy egész télen át kényelmesen megél belőle. A nyári időre sokszor egy-egy nagyobb madár fészket foglalja el nyári lakásul, de megnagyobbitja s itt neveli föl kicsinyeit, melyeket igen gondosan őriz; ha valami veszedelmet lát, sietve elviszi fiait más fészekbe.

A mókusnak sok ellensége van. A ragadozó madarak, mint a bagoly, héjja, sas, sokszor meglepik és széttépik, fölfalják; de ezek ellen még tud védekezni;

et, akármily rej-
és elrabolja, vagy
zürcsöli a tojást.
e ijedten elmen-
a nagyobbak, pl.
állnak s ilyenkor
magasban. (Lásd
y-egy bátrabb és
kus bizony vité-
azért a fészek
mert a gonosz
a madár nincs
a tojást. Szereti
fák törzsénél a
arvasgombát is,
armaival kika-

kus folyvást a
an neki állandó
ban. Téltre ezt
ával s mikor
nagy hó van,
ujából, mert a
tudna jól ka-
alálna ilyenkor
szüksége, mert
éli készletről;
be őszkor any-
télén át ké-
A nyári időre
madár fészket
e megnagyob-
reit, melyeket
ami veszedel-
más fészekbe.
sége van. A
bagoly, héjja,
tépik, fölfal-
d védekezni;

mert ha idején észreveszi az ellenséget,
elrejtőzik sűrű bokrok alá, hová a nagy
rablómadar nem mehet utána. Van azon-
ban egy másik, igen veszedelmes ellensége,
a nyest, mely szintén jó pecsenyének tartja
a mókus husát. A nyest pedig ép olyan
ügyesen tud a fákon mászni, épen olyan
fürges, mint a mókus és így nehéz előle
menekülni. Gyakran órákig üldözi a sze-
gény állatkát föl és le a fán, egyik ágról
a másikra, egyik fáról a másikra, valóság-
gos hajtóvadászatot tart reá s jó szerencse,
ha a mókusnak végre sikerül valami rej-
tekbe osonni vagy ellenségét kifárasztani.

Kicsi korában a mókus meglehetősen
megszelidül, de vénségére mérgező és
haragossá válik. A ki mókust tart, annak
vigyázni kell, hogy keserű mandulát ne
adjon neki, mert ettől, ha csak néhány
magot eszik is meg, elpusztul. A mandula
héjában ugyanis, persze egy-egy magban
csak igen kevés mennyiségben, mérge-
zék rejlik, amelyből a kéksav nevű igen erős
mérget készítenek; megvan ez a barack,
szilva és cseresznye magvában is. Sajátság-
os, hogy a fogoly mókus ezt a veszedel-
mes eledelt ápolója kezéből megeszi, de
ha szabadon él, hozzá nem nyúl s igen
jól fölismeri, melyek az ártalmas és melyek
a jó magvak.

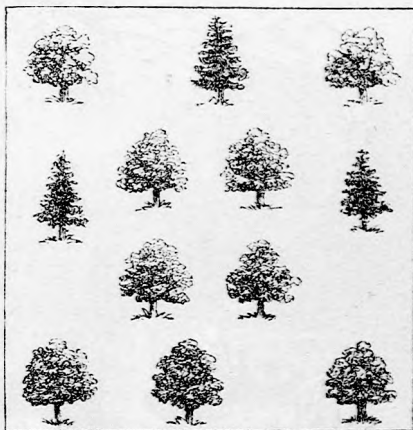
Az egészen kicsike mókus összeszo-
kodik még olyan állattal is, mely különben
ellensége. Egy természettudós több ízben
macska-mamával neveltetett föl apró mó-
kusokat. Ezek közül egy különösen meg-
szelidült s az öreg cicza rendkívül ragasz-
kodott hozzá. Ha a fürges mókus messzire
távozott vagy fára kapaszkodott, a cicza
hangos nyávogással hívogatta s a kis mó-

kus rögtön engedelmeskedett. Együtt sé-
tálgattak szabadon az udvaron, a közel
mezőn s a mókus soha sem kísértette meg
a szökést, mindig szépen hazajött foga-
dott mamájával.

Az öreg, mérgező mókus harapásától
óvakodni kell, mert éles, hegyes fogai
igen fájós sebet okoznak, mely csak lassan
és nehezen gyógyul meg.

Feladvány.

*Volt egyszer egy gazda és ennek egy
kertje, melyben tizenkét gyönyörű fa állott,
még pedig akképen, mint ez a rajz mu-
tatja:*

*Ezt a kertet a gazda fölöstotta négy
fia közt, még pedig úgy, hogy mindegyik
három fát kapott és mind a négy rész tel-
jesen egyforma volt, a határok pedig min-
denütt egyenes vonalak voltak s egyetlen
egy fán sem vágtak keresztül.*

Hogy volt tehát ez a határ megvonva?

TAVASZI MULATSÁG. (Lásd a 270. lapon.)

A JÓ TRÉFA.

— Beszélyke. —

(Képpel a 269. lapon.)

AGY társaság volt együtt s ugyan csak vigan mulatozott. A kis Milike játszótársai a viláért sem mulasztottak volna el ilyen jó napot s Milike mamájának szíves meghívására mindnyájan meg is jelentek a szép nyári lakban, hol Milike és szülei a nyarat töltötték. A tágas udvaron, a szép kertben volt hely mindenféle mulatságos játékra s ha elfáradtak a szaladgálásban, kellemes pihenés esett a lombos fák árnyékában.

Most épen bent voltak a szobában s végére jártak az ozsonának. Egy-egy darab sütemény vagy gyümölcs volt még mindeniknek a kezében, mikor Irénke megszólalt:

— Most már nem süt olyan melegen a nap, menjünk a kertbe játszani.

— Jó lesz, szólta Andor; de mit játszunk?

— Bujósdit! Azt még nem játszotunk, pedig nagyon mulatságos, ahol sok hely van elbuvásra.

— Menjünk, menjünk! kiálták mindnyájan.

Nemsokára kint voltak és vigan folyt a játék. Egyszer aztán Milikére is rákerült a sor, hogy ő bujjék el.

— Dejszen, ha én elbuvok, engem ugyan meg nem találtok, szólta Milike nevetve. Tudjátok, én itt olyan buvóhelyeket ismerek, hogy soha sem találtok rám.

— Majd meglátjuk! Csak menj!

Milike eltűnt a bokrok között. Óvatosan körültekintgetett, nem leskelődnek-é

utána, aztán gyorsan eliramodott a kert leghátsó része felé. Itt egy lapos tetejű házikó állott, melyben a kertész tartogatta eszközeit. Egészen el volt dugva a fák között s Milike már előre nevetett, mikor oda jutott.

— Tudtam, hogy a létra oda van támasztva... Fölmászom... nem fogják hinni, hogy föl mertem mászni és ha utánam jönnek is, van odafent annyi lim-lom, ami alá elrejtőzöm, hogy meg nem találjanak, még ha fölmásznak is.

Bátran fölkapaszkodott a létrán s a tetőre érve elbujt az ott összehányt mindenféle lom mögé.

A többiek, mikor már gondolták, hogy Milike elrejtőzhetett, megkezdték a keresést. Összekutatták az egész kertet, minden bokrot, lugast kifürkészték — persze mind hiába. A leányok már szinte belefáradtak a keresésbe, de a fiúk nem hagyták abba s különösen Andor nagy buzgalommal kereste.

— Azt már csak nem engedhetjük, hogy ilyen kicsi láuyka kifogjon rajtunk! mondá.

— De ez már unalmas, annyi ideig keresni! szólta Irénke. Én azt hiszem, beszökött a házba s ott a kanapén neveti, hogy mi itt keressük.

— Hát menjete ti a házba, én még egyszer átkutatom a kertet.

A többiek tehát meglehetősen fáradtan visszatértek a házba, Andor pedig tovább keresgélt a kertben. Végre eljutott egészen hátra, a kis kert házikóhoz. Amint a létrát megpillantotta, rögtön föl-villant eszében a gondolat:

— Hátha oda fölmászott? Nagy vakmerőség ugyan olyan kis leánykától, de nem lehetetlen. Megnézem.

Milike, ki ezalatt odafent már jofor-
mán szintén megunta a várakozást, hal-
lotta, hogy valaki kapaszkodik föl a lét-
rán. Titkon nevetett magában.

— Csak jöjjetek, gondolá; nem lát-
hattok meg.

Igaza is volt. Andor, amint a létra
födelére ért s szétnézett a tetőn, nem
látott senkit s már vissza akart fordulni.
De ekkor véletlenül szemébe ötlött va-
lami: egy kis szalag, mely a Milike ruhá-
járól lefeszett s ott feküdt a kis leány
buvóhelye közelében.

— Ahá, mégis itt van! gondolá
Andor.

Már föl akart lépni, mikor hirtelen
mást gondolt.

— Pompás tréfa lesz! szólt magában.
Ő ugyancsak megkinozott a hosszas kere-
séssel, most majd én is megkinozom egy
kicsit.

Milike hallotta, a mint Andor lement
ismét a létrán.

— Hahaha! Tudtam, hogy rám nem
találnak.

Alig birta elfojtani nevetését. Talán
nem lett volna kedve nevetni, ha látja mit
mivel Andor. Ez tudniillik ovatosan, zaj
nélkül elemelte a létrát és letette a földre.
Milike le nem jöhetett.

— Így ni! gondolá Andor. Most sza-
ladok a többiekhez és ide vezetem őket.
Majd lesz nevetés, ha Milikét látják oda-
fönt ijedten rimánkodni, hogy bocsás-
suk le!

Ezzel visszament a házba. Amint az
Andor léptei elhangzottak, Milike előbujt
rejtekeiből.

— Most már elég volt, szólt magá-
ban. Majd nevetem őket, hogy nem tudtak
megtalálni.

Már előre kaczagott; de amint oda
ért, a hol előbb a létra állott, meghök-
kent.

— Mi ez? Hol a létra? Valaki el-
vitte! Istenem, most hogy jutok le!

Arra nem is gondolhatott, hogy
leugorjék; nem volt más hátra, mint
kiáltozni.

Kiabált tehát, a mennyire csak birt,
de hasztalan; a kertben nem járt senki,
gyöngye hangja pedig nem hatott el a
házig Utoljára sirva fakadt s kétségbe-
esetten dőlt a lim-lomra, mely alatt az
imént még oly jókedvűen rejtőzött. Várt...
sokáig várt, de már be is esteledett és
nem jött senki s Milike végre a sok sirás-
tól, kiáltozástól kimerülten elaludt.

De hát mi történt, hogy a szegény
kis leányt ott felejtették?

Midőn Andor visszasietett a házhoz,
hogy a többieknek elmondja a jó tréfát,
melyet kigondolt, épen a kert ajtajában
találkozott atyjával, ki így szólt hozzá:

— Gyorsan, köszönj a néniéknek,
sietniük kell haza; izenetet kaptam egy
fontos dologban.

Andor kissé megzavarodott.

— Mindjárt, kedves apácska, csak
beszélek valakivel a gyerekek közül...
bujósdit játszottunk és Milike...

— Elég volt a játékból, szólt az apa
szigoruan. Tudod, nem szeretem, ha okos-
kodol, mikor én mondtam valamit.

— De kedves apa . . .

— Egy szót se! Menjünk!

A háziak ott álltak az ajtóban, Andor apja barátságosan elbucszott tőlük s fiát karonfogva, beültek a kocsiba és elhajtattak.

Andor érezte, hogy itt nem jól van valami . . . az a jó tréfa, melyet kigondolt, így nagyon roszt fordult. Mindenesetre meg kellett volna mondani valakinek, mit tett Milikével . . . de mikor atyja oly haragos és türelmetlen volt! Aztán arra gondolt, hogy menetközben elmondja, még visszatérhetnek . . . de mennyire bosszus lesz apja, ha sietős útjában így feltartóztatja! Hátha a nélkül is lejut Milike? Valaki majd csak arra téved és odátaszítja a létrát.

Ebben kissé megnyugodott, de azért semmikép sem tudta kiverni fejéből azt a gonosz »jó tréfát«. Mire hazaértek, már esteledett, nemsokára egészen este lett s Andort mindinkább bántotta a lelkiismeret. Ha Milike talán még most is odafönt van! Mily kétségbeesett lehet, ha ott érte az éjszaka! És szülei mennyire meg lesznek rémülve, ha a kis leány nem kerül elő! Nem fogják tudni, hol keressék s ki tudja, milyen nagy baj lehet még ebből a szerencsétlen jó tréfából!

És ezt nem hiába gondolta, mert ez alatt Milike szülei házában csakugyan nagy volt a rémület. Andorék után lassanként a többiek is haza oszladoztak. El akartak bucsuzni Milikétől is, de nem látták sehol.

— Ugyan hol kószál a kis leány? szólt mamája kissé boszankodva.

— Nénikém, szólt Irénke, az imént bujósdit játszottunk s ő mondogatta, hogy őt nem találjuk meg. Csakugyan nem találtuk meg, de azóta nem is láttuk.

— Majd előkerül s jól megpirongatom, hogy ilyen tulságra viszi a tréfát.

A vendégek lassanként mind eltávoztak. Már esteledett s Milike még mindig nem jött elő.

Ekkor szülei aggódni kezdtek, hogy talán valami szerencsétlenség érte a leánykát. Keresték, kutatták mindenfelé, de hasztalan, sehol nyoma sem volt. Föllármázták a szomszédságot is, kérdezősködtek, de senki sem látta a gyermeket s mindinkább azt kellett hinnük, hogy valami nagy szerencsétlenség érte.

Hátha beesett abba a nyitott kutba, mely amott a kertek alatt van? szólt egyik szomszéd.

Az apa megborzadt, de végre már ezt a szörnyűséget sem tartotta lehetetlennek s legalább meg akart győződni, oda veszett-é leánykája vagy sem. De éjjel a mély kutba ki merne lebocsátkozni? Nem volt más hátra, mint a tűzoltók állomására küldeni segítségért. A tűzoltók bátor erős emberek, gyakorlottak mindenféle mentési munkában s van hozzávaló eszközük is. Nemsokára meg is jött néhány derék legény, egyikök kötélhagcsón, fáklyával lebocsátkozott a kutba, de nem sokára azzal tért vissza, hogy a kutban nincs a leányka. Ez jó hír volt, mert így még legalább lehetett remélni, hogy életben van valahol. Igen, de hol?

A ház előtt gyűltek össze sokan s tanácskoztak, mit tegyenek, ki merre induljon az elveszett leányka keresésére.

Már épen több irányban szét akartak oszolni, mikor a fényes holdvilágnál egy fiút láttak közeledni. Csakhamar lihegve porosan, kimerülten oda isért Andor.

— Andor! Mit keressz te itt éjszaka? kérde a Milike atyja csodálkozva.

A fiúnak annyira elfogyott a nagy futásban lélekzete, hogy alig birt szólani s csak nagy nehezen tudta magát megértetni.

— Én... én... Milike...

— Mit tudsz Milikéről? Szólj az Istenért, szólj gyorsan! Láttad? Hol van?

— Ott... a háztetőn... gondoltam, hogy baj lesz, nem birtam kiállani a nyugtalanságot és megszöktem, futottam ide... mert én okoztam a bajt. Jőjjenek, megmutatom, hol van.

Néhány percz mulva a kerti háznál voltak s menetközben Andor elmondta, hogy akart ő jó tréfát elkövetni. A létra

OTT FEKÜDT MILIKE. (Lásd a 270. lapon.)

ott feküdt a földön, az egyik tüzoltó fölkapta, a tetőhöz támasztotta és fölment.

Ott feküdt Milike, nyugodtan szenderegve, holmi ócska gyékényen? (Lásd a képet a 269. lapon.) Szinte bámult, mikor arra ébredt föl, hogy a tüzoltó ölbe kapja és szépen leviszi a földre, hol aztán szülei össze-vissza csókolgatták.

Nagy volt az öröm s lassacskán megnyugodtak, látva, hogy végre is nem volt olyan nagy a veszedelem, mint az ijedtség.

— De jó tréfa sem volt ám! szólt Andor bünbánólag.

— Az igaz, kedves fiam. Mindig jól meg kell gondolni a tréfánál, nem lehet-é rossz vége. De ezen most már ne busuljunk, mert szerencsére nincs semmi baj s te jóvá tetted hibádat, mikor oly fáradtsággal jöttél ide. Most pedig arra gondolkodjunk, nehogy viszont a te eltünéseden aggódjanak szüleid. Befogatok és haza viszlek.

Andor nemsokára otthon volt s most már nyugodtan aludt. De megfogadta, hogy az efféle jó tréfáktól jövőre őrizkedni fog.

Oltás.

(Képpel a ezimlapon.)

*Tavasszal, tavasszal oltják az ágaeskát,
Tavasszal oltják be a kicsi Sándorkát,
A doktor bácsi megfogja a karocskát —
Azt a szép gömbölyded, hófehér tagocskát,
S metsz bele ügyesen egy piczi lukacskát,
Ebbe meg bele tesz egy csüppnyi magocskát,
Melytől a karocskán, mint a kis rózsafán
Szép piczi piroska bimbócska fakad ám.
Még nem is nyugtalan, még nem is ptyereg —
Van-e még több ilyen aranyos kis gyerek!*

TAVASZI MULATSÁG.

(Képpel a 261–265 lapokon.)

LINKA, Mariska, Gyuri, Béla s mind a többiek még soha sem feküdtek le olyan aggódva, mint akkor este... Hogy is ne, hiszen másnapra volt kitüzve a nagy kirándulás, melyre szüleik összebeszéltek. Egész napot kint töltenek a ligetben, a frissen zöldelő puha pázsiton ebédelnek, aztán játszanak, csónakáznak egész estig. Milyen gyönyörű lesz ez! Csak az eső el ne rontsa! Pedig ni, ott a hold körül egy kis felhő lebeg... hátha holnapig nagyra nő!

Annál nagyobb volt reggel az öröm. Bezzeg ma egyik sem volt álmos. Még alig virradt, már talpon voltak s ujjongva üdvözölték az aranyos napot, mely tisztán derülten kezdett emelkedni a láthatáron.

Nemsokára együtt voltak a jó ismerős családok s nagyok kicsinyek kocsira ülve, megindultak a ligetbe.

Kellemes volt a kocsizás, de a gyermekek nem bánták mikor véget ért s legrálva, megkezdhetékk a játékot. Itt volt ám hely mindennek s míg az öregek kényelmesen sétálgattak, fiuk-leányok kedvükre szaladgáltak s játszottak bujósdit és más szép játékot.

Ebéd után következett ám az igazi multság! A szép tavon nagy csónokok ringatóztak s a társaság egy része a ladi-kokba ülve evezgetett. Akik a parton maradtak, szintén nem bánták meg, mert ime egyszerre csak ott terem két vándor muzsikós és javában kezd muzsikálni.

Az igazat megvallva, kegyetlenül rossz czinczolás volt biz ez, de a vidám gyermekeseregnek tetszett s zeneszó mellett taktusra még vigabban lehetett körben forogni, ugrálni. A szülők sem bánták, adtak a szegény muzsikosoknak néhány tizeskét. Legyen nekik is jó napjuk.

Az a hamis Lajos bácsi meg egy mozsarat is dugott a kocsiba s este felé megtöltötte, elsütötte. Az első durranásra

szinte megijedtek a gyermekek, Nero pedig ugatni, vonítani kezdett és el akart szökni; de csakhamar megszokták és nagyot éljeneztek, ha jól elsült a mozsár.

Végre a nap nyugvóra szállt, a vig társaság is hazatért, kissé fáradtan, de boldogan. S a kicsinyek, köszönetül a szép napért, másnap annál nagyobb buzgalommal fogtak hozzá a tanuláshoz.

Nagyszerű tavaszi diszeloadás!

(Képpel a 272. lapon.)

DDRUM, drum — drum, drum!
 Nagy érdemű publikum!
 Tessék, tessék ide jönni,
 Mindjárt meg is fog kezdődni
 A pompás
 Tavaszi előadás — :
 Nagy mosás,
 Szőszfonás
 És
 Bőbu füröztetés.
 A kis harang: bom-bam,
 A kicsi toronyban,
 Ó közönség,
 Hivogat rég.
 A felső páholyban
 Már néző három van.
 Mind meg annyi kedves,
 Vidám, illedelmes
 S kiválón figyelmes;
 Igazi fabábu,
 Mind a legjavábu.
 A középső páholyban
 Két jó öreg asszony van,
 Kik eljöttek segíteni,
 Szapulgatni, öblíteni.
 El is végezzük korán —
 Jöjjetek hát szaporán.
 S ki nem hallotta hívónkat:
 Hozzá küldjük
 Elröpítjük,
 Szeretett sárgarigónkat.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVIII. köt. 15-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Holdas éj“.

Helyesen fejtették meg: Pró-
 nay Albert, Rosenthal Jenő és Rikihárd, Wieland
 Aladár, Ringer László (hiányosan.) Schunda
 Irma (hiányosan.) Okolicsányi Miklós (hiányo-
 san.) Poór Feri, Trummer Tamás és Antal, Herz-
 berg Pali, Spanraft Fanni és Gabriella, Klamarik
 Ágota, Geiger Ilona, Bódog és Hugó (hiányosan.)
 Kövér Lajos, Pethes Kálmán, Márki Gabriella,
 Illyés Clarisse, Pongrácz Géza és Károly, Auer
 Berta és Imre, Fried József, Schuck Frida és
 Katicza, Laszkáry Biri és Ilona, Zubriczky József
 és Aladár, Fekete Rózsa, Jolán és Ida, Riesz Paula,
 Rétay Sándor, Weinberger Janka, Péterffy Kata-
 lin, Vásárhelyi Janka, Juliska és Ilonka, Magyary
 Kornél, Ingor Erzsike, Gross Frigyes, Ortutay-
 Czédly Károly, Günsberg Sarolta és Aranka,
 Stiller Margitta és Klára, Bodendorfer Géza,
 Weisz Jenő, Novák Aladár és Elemér, Schöffler
 Emi és Lajos, Ramharter Magdolna, Balla Kál-
 mán és Jenő, Hittler Gizella, Tenczer Frigyes,
 Dienes Lenke és Elemér, Rainer Gyula, Bokor
 Olga, Mariska és Dénes, Bernát Szeréna, Kovács
 Dezső, Molnár Feri, Nagy Hermin és Lajos,
 Sulyok Vilma, Imre Jolánka, Beck Fanni és
 Irénke, Rubenescu Aurélia.

*

A »KIS LAP« XVIII-ik köt. 15.
 számában közölt szentírás-feladvány meg-
 fejtése:

„Fáraó leánya megmenti a kisdud Mózsest a Nilus folyóból“.

Helyesen fejtették meg: Ber-
 thóty Károly, Schunda Irma, Okolicsányi Miklós,
 Tornya Károly, Poór Feri, Pereszlényi Aladár,
 Novelly Riza, Kohn Klára, Spanraft Fanni és
 Gabriella, Szabó Rózsa, Kremer Józsa, Kövér
 Lajos, Tihanyi Albert, Berger Mariska, Pethes
 Kálmán, Ludán Béla, Márki Gabriella, Róth
 Dezső és Márton, Lackner Oszkár (és nem Oszkár
 Lackner, ami németül van. F. b.) Gaál Sándor,
 Hericz Mariska, Schwarcz Géza és Oszkár Sche-
 fer Vilmos, Laszkáry Biri és Ilona, Temesváry
 Ödön, Kazal Erzsike, Zubriczky József és Aladár,
 Riesz Paula, Rétay Sándor, Weinberger Janka,
 Péterffy Katalin, Schön Gyula, Vásárhelyi Janka,
 Juliska és Ilonka, Magyary Kornél, Vecsey
 Ferencz, Brüll Olga, Pálffy Mariczi, Günsberg

Sarolta és Aranka, Fest Géza, Fischer Irén és Oszkár, Koller Ilona, Büchler Szidónia, Hermann és Armán, Palás József, Szieber Sándor, Klein Czeza, Langmár Rózsa, Stiller Margitta és Klára, Muth Aladár, Preisz Bernát és Mór (sajátkezű irást kívánok. F. b.) Weisz Jenő, Káplár Ida,

Novák Aladár és Elemér, Jánik Béla és József, Tenczer Frigyes, Lengyel Béla, Dienes Lenke és Elemér, Köhn Frida, Emila és Malvin, Bokor Olga, Mariska és Dénes, Nizsnik Ilka, Bernát Szerena, Kovács Dezső, Vékey Anna, Matkovich Erzs, Balzsay Anna és József, Wanka Feri, Held

NAGYSZERŰ TAVASZI ELŐADÁS. (Lásd a 271 lapon.)

Elemér, Imre Jolánka, Beck Fanni és Irénke, Rubenescu Aurélia, Beniczky Zoltán, Szidner Adél, Schwarz Benő.

*

A »KIS LAP« XVIII. köt. 14-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Fekete Rózsa, Jolán és Ida, Schwendenwein

Ilona (máskor tintával, illő módon leírva küldd be a megfejtést. F. b.) Imre László, Praisz Bernát és Mór, Novák Aladár és Elemér, Hittler Gizella, Bokor Olga, Mariska és Dénes) Szontagh Vilma, Vékey Anna, Nagy Hermán és Lajos, Förstner Gyula és Lajos.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület, Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.